

Egyikünk se mondta meg, hogy mire gondolt. Ma már tudom, hogy miért: ugyanarra gondoltunk mind, azon a vasárnapon. Hogy jöjjön haza. Hogy ne menjen el soha többé. Hogy helyreálljon a béke és a nyugalom.

De mi lesz a fogadásból, ha mind ugyanarra gondolunk? A csontnak ugye két vége van. A játszmát mind a két fél mégsem nyerheti meg!

A levegő lehűlt. Emlékszem, az út mentén virágoztak a mandulafák, és a szél az arcunkba vágta a virágillatot.

– Mi lesz apával? – kérdezte a Kuvasz.

– A leves finom volt – mondta öcsém tárgyilagosan.

Hát igen. Az ízét még ma is érzem. A hús is kemény volt és illatos. Ropogósra sült, nem úgy, mint a grillcsirke, amit itt esznek az amerikaiak. Ennek is nyúlós, lucskos a bőre, és még a csontja is ehetetlen. Olyan, mint a szivacs.

Régen kicsordultak a könnyeim, amikor ez a vasárnap eszembe jutott. Szomorú, anyánk, szótlán öcsém, vézna húgom. Az, hogy magukra hagytam őket én is. És hogy most mit érek vele, ha itt vagyok.

De ma már nem sírok. Elmúltak az évek, a múltra is egyre ritkábban gondolok. A fogadásra, amit megnyertünk, mind a ketten. Igazam lett, apa nem jött haza soha többé. Nélküle takarítottuk el a romokat. És mégis, igen, ő nyert. Hiszen ma, fél évszázad után is, itt van velem, itt nevet rám az asztalomon.

BÉKÉSY GYÖRGY